

Boş Kutu

Ercan KÖKSAL

Küçük karton bir kutuda teslim ettiler.

Yağmur yağıyordu, hızlı adımlarla ilerliyordum. Tedirgindim. Zihnimden olumsuz bir yığın ihtimal geçiyordu. Ne ile karşılaşacağımı bilmiyordum. Yolları tüketip hastanenin kapısından içeriye girdiğimde annem bir köşede oturmuş öylece bekliyordu. Kalabalığı yarararak yanına vardım. Geldiğimi görünce birkaç saniyelik bakışın ardından yeniden başını önüne eğdi. Önünde diz çöktüm ve ellerini tuttum. Gözlerini yeniden gözlerime çevirdi. O an bir şeyler söyleyeceğini düşündüm. Fakat ağzını bıçak açmıyordu. Onun bu hâli beni daha bir telaşlandırıyor. Tedirgin bir ifadeyle;

“Anne, bir şey mi oldu?” diye sordum.

Susuyordu. Bir şeyler söylemek istediği belliydi. Sonra ikimiz birden sustuk. Tam o esnada annemin gözlerinden yaşların iplik gibi indiğini gördüm. Elimle gözlerindeki yaşları silerken gözlerine yalvarırcasına bakıyordum. Tek bir söze ihtiyacım vardı. Beni içimdeki kuşkudan sıyrıp kurtaracak tek bir söze. O sözü söylemedi. İçimdeki kuşkunun beni boğmasına müsaade ediyordu.

Birkaç dakikalık suskunluğun ardından beni görevlilerin çağırdığını söyledi. Girişe yakın hasta kabul gişesine gittiğimde önüme bir yığın evrak koydular ve bunları imzalamamı istediler. Verilen evrakları birer birer imzalıyordum, ama hâlâ asıl konunun ne olduğunu bilmiyordum. Gişedeki görevliye bir kez sormaya yeltendim. Gayet soğuk bir ifadeyle;

“Teslim edilmesi gereken bir kutu var” dedi.

“Ne kutusu?” diye sordum. İşte o dakika kadının yüreğinin yumuşadığını hissettim. Yumuşak bir ses tonuyla;

“Beyefendi evrakları imzaladıktan sonra arkadaşımız size yardımcı olacak.” dedi.

Her gün benzer olaylara şahit olmaktan yürekleri kaskatı kesilmiş bir hastane görevlisinin bile söyleyemeyeceği ne olabilirdi? Bu durum beni daha da tedirgin

ediyordu. Hızla önümdeki evrakları imzalamaya başladım. İmzalarırken de evraklardan bir şeyler çıkarmaya çalışıyordum. Fakat hiçbir ipucu yoktu. Yalnızca teslim tutanağıydı. Sanki herkes son ana kadar ne olduğunu söylememek üzere sözleşmiş gibiydi. Evraklar bile buna uygun olarak hazırlanmıştı.

Evrakların imzalanması bittikten sonra gişedeki kadın ortadan kayboldu. Yanımdan hastalar, yakınları, görevliler vızır vızır geçiyordu. O ara gişede bir başka görevli belirdi. Ona kısaca durumu anlattım. İmzaladığım evrakları gösterdim. Buradaki görevli kadının beni böylece bırakıp kaybolduğunu söyledim. Daha ne kadar bekleyecektim. Ruhsuz bir şekilde yüzüme bakıyordu.

Bir çeyrek saat sonra ortadan kaybolan kadın yanında bir adamla gişenin önünde belirdi. Yanında getirdiği adamın bana yardımcı olacağını söyledi. Adamın yüzüne baktım. Kendisini takip etmemi istedi. O önde ben arkasında bilmediğim bir yere doğru gidiyorduk. Hastane koridorlarından geçip merdivenlerden aşağı indik. Zemin katta bir odanın önünde durduk. Başımı kaldırıp kapının üzerindeki yazıya baktım. Morg yazıyordu. Soğukluğu daha isminden başlıyordu. Yazıyı görünce ürpertim. Hem de korktum. Benim burada ne işim vardı? Mutlaka bir yanlışlık olmalıydı. Görevlinin yüzüne yalvarırcasına bakıyordum.

“Beni buradan acilen çıkarmalısınız!” dedim.

Yüzüme acıyla baktı. Hiçbir şey söylemedi. Kapıyı açtı. Ayaklarım beynimin komutlarına uymuyordu. İstemeyerek içeriye girdim. Buz gibi bir odaydı. Bütün vücudum titriyordu. Hayır, üşümüyordum. Yalnızca korkuyordum. Kesinlikle burada olmamam gerektiğini düşünüyordum.

“Beni buradan çıkarın!” sözünü yineledim.

Adam sözümü yine dikkate almadı. İçerdeki dolabın kapağını yukarıya kaldırarak açtı. İçerideki yatay tepsiyi kendine doğru çekti. Plastik bant ve naylonla sarılmış, paket hâline getirilmiş bir şey tepsinin üzerinde duruyordu. Parlak tepsi üzerinde sadece bir damla kan lekesi vardı. Bakışlarım kan lekesi üzerinde sabitlendi. Birkaç saniye öylece kaldım. Adam elini uzatarak paketi aldı. Dolabın kenarında duran boş kutunun içerisine koydu ve bana uzattı.

“Başınız sağ olsun!” dedi.

Öylece donup kaldım. Neden? der gibi adamın yüzüne bakıyordum. Adam buna cevap vermek yerine bana bir kâğıt daha uzattı.

“Bu kâğıdı Edirnekapı Mezarlıklar Müdürlüğüne götürün ve size gösterecekleri yere defnedin!” dedi.

Beni morgun kapısı önünde bırakıp oradan ayrıldı. Elimde kutuyla kala kaldım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Koridorda biraz uzağımda silüetler görüyordum. Yüzleri belli olmayan silüetler. Üzerlerinde beyaz önlükler vardı. Yoksa kefene sarınmış cesetler miydi? Koridor boyunca ilerliyorlardı. Onları takip etmeye çalışıyordum. Fakat her biri farklı bir yöne gidiyordu. Koridorda oradan oraya dönüp duruyordum.

Nasıl oldu, hatırlamıyorum. Bir müddet sonra kendimi hastanenin dış kapısında buldum. Zihnî melekelerimi tamamen kaybetmiştim. İçimden ağlamak geliyordu. Fakat ağlayamıyordum. Yutkunuyordum. Acı boğazıma yumruk gibi oturmuş beni boğmaya çalışıyordu. Kendime gelmek için büyük çaba sarf ediyordum. Bir kutu içerisinde kucağıma bırakılan şey benim evladım olamazdı. Bunu kabullenmek istemiyordum. Hem evladı bir kutu içerisinde kendisine teslim edilen bir baba ne yapar, nasıl bir tavır sergilerdi? Bilmiyordum.

Kapının önünden biraz uzaklaştım. Hastane bahçesinde bir banka oturdum. Kutuyu da yanıma koydum. Hafif bir yağmur yağıyordu. Yağmur taneleri kutunun üzerine düşüyordu. Birkaç damlanın kutunun üzerine düşüşünü seyrettim.

Şimdi ne yapmalıydım? Önce iş yerini aramalı ve onları durumdan haberdar etmeliydim. Öyle yaptım. Bu işi hallettikten sonra yeniden kutuyla baş başaydım. Yapmam gerekenleri düşünüyordum. Küçük bir bebek nasıl defnedilirdi? Bilmiyordum. O an kutuyu oraya bırakıp kaçmayı bile düşündüm. Kendimi kaybetmiştim. Toparlanmaya ihtiyacım vardı.

Sonra beynimde bir şimşek çaktı. Eşim geldi aklıma. Sonra da annem... Annem en son hastanede koridorda oturuyordu. Onu orada öylece bırakmıştım. Ya eşim? Eşim ne durumdaydı? Onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. Hemen yerimden kalktım ve kutuyla beraber hastaneye yöneldim. Birkaç metre ilerlemiştim ki eşim ve annemi hastanenin kapısı önünde beklerken buldum. Bana bakıyorlardı. Eşim ağlıyordu. İçimden bir şeylerin kopup geldiğini hissettim. Gözlerimden yaşlar bir anda boşalmaya başladı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Birkaç dakika sonra kendimi toparladığımda sanki biraz rahatlamıştım. Bilmiyorum, belki de ağlamaktan yorgun düşmüş ve pes etmişim. Neticede gözyaşım dinmişti. Eşimin de öyle...

Hastanenin önünde bekleyen taksilerden birinin yanına yaklaştık. Annem ve eşim taksinin arka koltuğuna oturdular. Ben elimde kutuyla kalakaldım. Bagaja mı koymalıydım, yoksa kucağıma mı almalıydım? Bir an duraksadım. Kucağımda taşımaya karar verdim. Bagaja koymama engel olan şey neydi, bilmiyorum. Taksinin ön koltuğuna oturdum. Şoför, önce kucağımdaki kutuya baktı. Sonra yüz ifadem. Hiçbir şey anlamadığı belliydi. Belki birkaç kez sormaya yeltendi. Fakat hemen vazgeçti. Gerçekten öyle mi yaptı? Bundan da emin değilim. Taksi evin önüne gelineceye kadar ha bire etrafa bakıyordum. Amacım bir şeyleri görmeye çalışmak değildi. Yalnızca bakıyordum. Zaten baktığım yerlerde bir şey görmüyordum. Dedim ya! Öylesine bakıyordum.

Apartmanın önünde taksiden alelacele indim. Bina kapısından içeriye dalıp merdivenleri hızla adımladım. Eşim ve annem ardımdan geliyorlardı. Kucağımda kutuyla evin kapısından içeriye girdim. Oturma odasında bir köşeye koydum. Birkaç saniye sonra annem ve eşim içeriye girdi. Onlar da başka bir köşeye oturdular. Gözlerimiz sürekli kutunun üzerindeydi. Annem, bir bize bakıyor, bir kutuya bakıyordu. Sonra derin derin iç geçiriyordu. O ara eşim söze başladı.

“Keşke eve getirmeseydik!” dedi.

Manasız bir şekilde yüzüne bakıyordum. Devam etti;

“Bundan böyle ne zaman bu odaya girsem hep gözüm o köşeye takılacak. Sürekli bu kutu aklıma gelecek.” dedi.

Cevap vermedim.

Susmayı yeğliyordum.

Yerimden kalktım ve kutuya yöneldim. Bulunduğu yerden kaldırdım ve televizyon sehpasının üzerine koydum. Sehpanın karşısındaki koltuğa oturdum, gözlerimi kutuya diktim. Gözlerimi hiç kırpmadan televizyon izliyormuşçasına hareket-siz duran kutuyu seyrediyordum. O an annem ve eşim kendi hâllerini unutmuşlar, bana bakıyorlardı. Akıl sağlığımdan bile şüphe ediyor olabilirlerdi. Çünkü yaptığım şey öyle pek akıl sağlığı yerinde olan bir insanın yapacağı türden değildi. Bir saate yakın kıpırdamadan, âdeta put gibi öylece kaldım.

Sonra bir anda hareketlendim.

“Hadi, gidiyoruz dedim.”

Eşim ve annem yüzüme baktı.

“Nereye gidiyoruz” diye sordular.

“Bebeği defnetmeye!” dedim.

Söylediklerime hiçbir tepki vermediler. Kutuyu kucağıma aldım ve kapıdan çıktım. Ardından sessizce takip ediyorlardı. Arabaya bindik, giderken annem;

“Nereye defnedeceğiz?” diye sordu.

Hiçbir şey söylemiyordum. Annem de o an hâlimi gördüğü için hiç üstelemiyordu. Mezarlığa varınca mezarların arasından geçerek bir tanesinin ucunda durdum. Annem yüzüme baktı.

“Dedenin mezarının üzerine mi defnedeceğiz?” dedi.

Bir şey söylemedim. Eğildim ve mezarın bir köşesini kazmaya başladım. Annem ve eşim yalnızca seyrediyordu.

İşte o an telefonum çalmaya başladı. İş yerinden aranıyordum.

“Efendim!” dedim.

Telefondaki ses;

“Volkan Bey, sizi bekliyorum. İşinizi hallettiyseniz hemen gelin. Kuaföre gitmem gerek.” dedi karşıdaki ses.

“Çok az işim kaldı efendim, geliyorum.” dedim ve telefonu kapattım.

Kaldığım yerden kazmaya devam ettim. Kazma işlemi tamamlayınca bebeği kutunun içinden çıkardım ve uygun bir şekilde mezara yerleştirdim. Ardından telefonu cebimden çıkarıp mezara attım ve toprakla üzerini kapattım. Eşim ve annem şaşkın şaşkın yüzüme bakıyorlardı. Hiçbir tepki vermedim. Ellerimi açıp dua ettim.